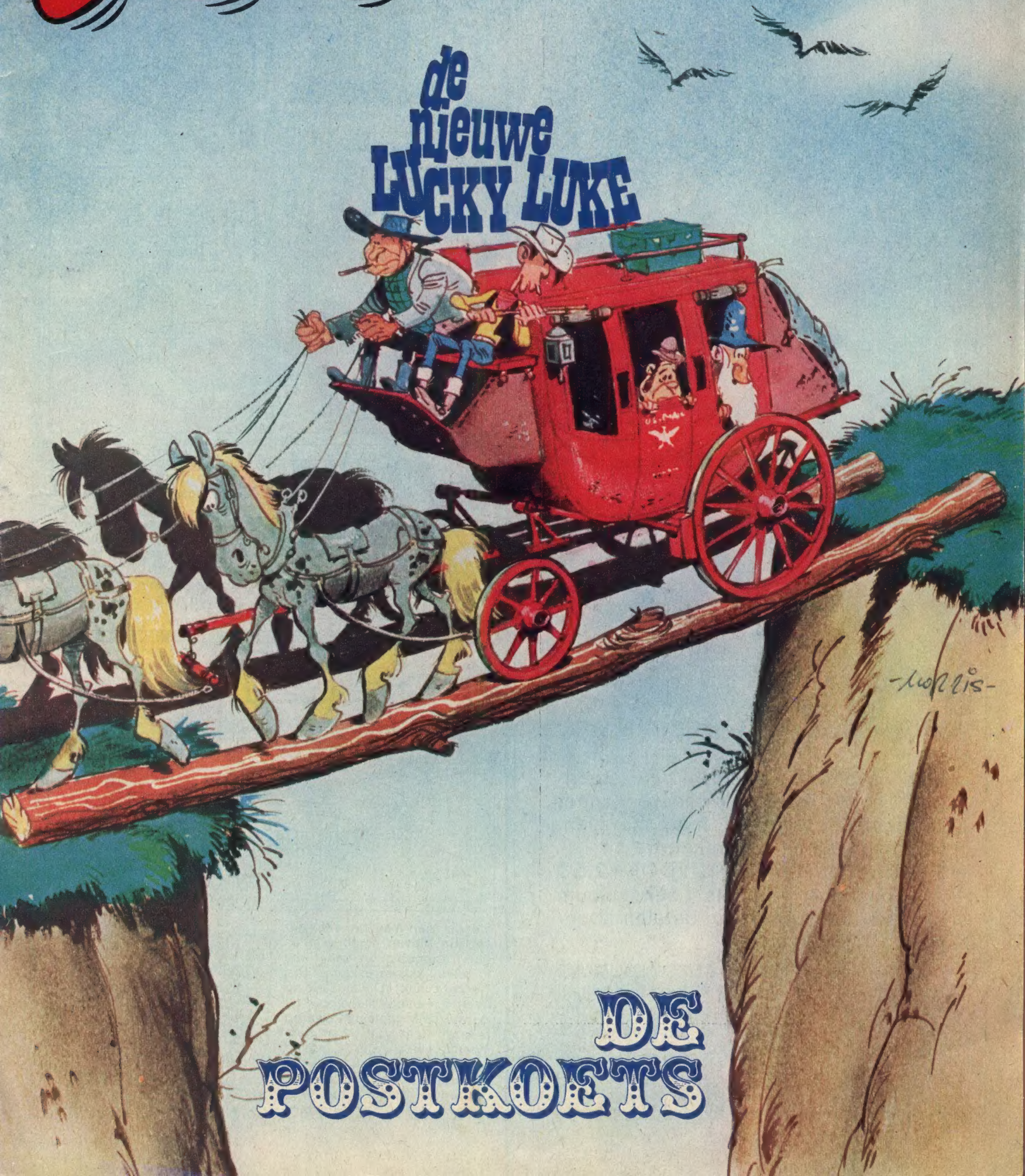
WEEKBLAD
Pep

Nr. 20 18 mei 1968

35 ct. per week; losse nrs. 45 ct.
België 7 fr.

da's voor niks drie voor 'n riks

Mijn avonturen-albums zijn steengoed, al zeg ik het zelf! Iedereen moet ze hebben. Iedereen moet ze zien. Daarom, voor maar één keertje:

3 FLINTSTONES-ALBUMS VOOR f 2.50

Abadabadatis, dat is één album GRATIS, want voortaan betalen abonnees *f* 1,25 per stuk!

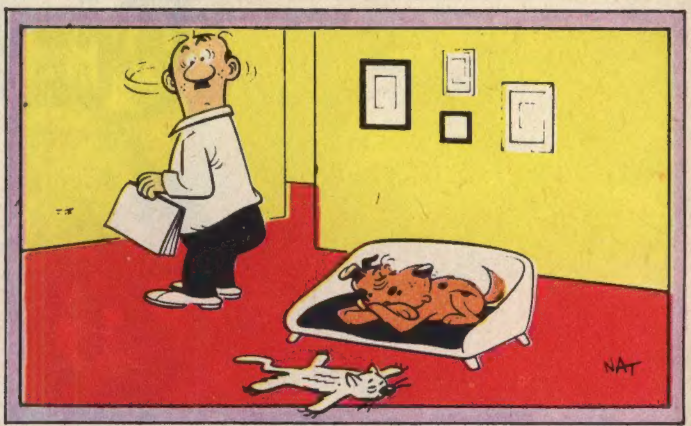
Vraag het nieuwe FLINTSTONES-ALBUM aan de bezorger voor maar *f* 1,25. Je kunt er dan TWEE albums EXTRA bij kiezen voor de prijs van één. Dan heb je er DRIE voor een RIKS. Altijd doen, da's voor niks!

PRIJS f 1,55 ABONNEES f 1,25 BELGIË 20 Bfrs

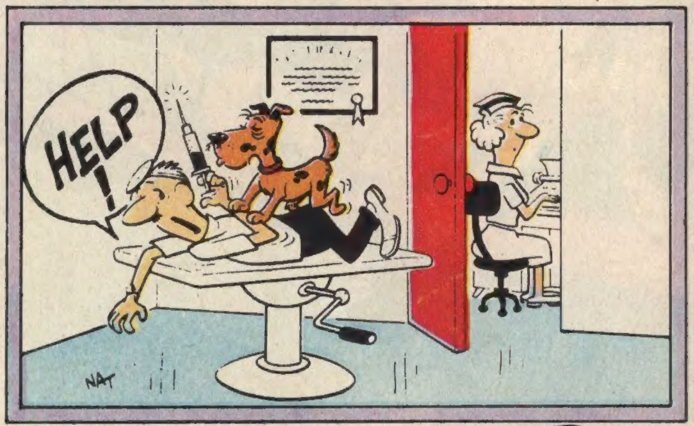

Een kleermaker te Göppingen (Duitsland) bestelde bij een meubelmaker een bijzonder grote kast. De meubelmaker nam gewetensvol van de trappen en gangen van de kleermaker de maten op omdat hij er zeker van wilde zijn dat de kast gaaf in de werkplaats van de kleermaker kon worden afgeleverd. Toen het werkstuk gereed was en zou worden vervoerd, bleek dat het niet uit de timmermanswinkel kon.

Een kolonel werd naar een nieuwe post overgeplaatst en vond daar bergen oude documenten, die zijn voorgangers in hun archieven hadden opgestapeld. Hij telegrafeerde zijn hoofdkwartier of hij de documenten mocht verbranden. Het antwoord kwam prompt: „Toegestaan na het maken van kopieën."

Reeds vier maal in één jaar hebben dieven ingebroken in het clubgebouw van een Engelse roeivereniging (St. Neots, Hunts). De clubleiding heeft nu een opvallend bord bij de voordeur geplaatst, waarop te lezen staat: „Er is hier niets meer te vinden wat de moeite van het stelen waard is."
En nu maar hopen dat de volgende dief niet via het WC-raampje naar binnen klautert!

PEPPOST postbus 497 AMSTERDAM

DAT MOET IK PEP SCHRIJVEN

POLITIE

In PEP 7 staat een „advertentie" over de Amsterdamse Politie Opleidingsschool. Het is misschien niet als advertentie bedoeld, maar op mij maakt het toch die indruk. Doe niet als andere weekbladen, waar meer advertenties instaan dan verhalen of berichten. Ik weet net zo goed als u dat de politie te weinig mensen heeft. Ze lopen scholen af met de bedoeling agentjes te werven, bij ons op de ULO is dat ook gebeurd.

DUBOIS, Brunssum

ERUIT!

Ik lees de PEP graag, maar de rubriek „dat moet ik PEP schrijven" moet eruit. Het verknoeit uw blad totaal. Van de meesten hoor je dat PEP zo verschrikkelijk slecht is. Waarom zeggen ze PEP dan niet op? En de anderen die schrijven dat ze PEP zo uitstekend vinden, moeten ophouden met dat geslijm. Ook zijn er van die idioten, die alleen naar PEP schrijven omdat ze hun eigen naam zo graag in PEP lezen. Laten ze naar 'n drukker gaan en visitekaartjes bestellen, dan kunnen ze de hele dag hun naam lezen! Over het algemeen is namelijk op PEP niets aan te merken!

H. van Eeden, Haarlem

Ik ben 'n echte beatfan, ik ga zoveel mogelijk dansen, iedere zaterdagavond mag ik gaan dansen, meestal in Tilburg, maar ook wel in Gilze. Nou, daar heb ik al 'n paar keer 'n band horen spelen, die was echt goed. Fijne muziek met ook leuke eigen nummers erbij, ook Frans en Zuidamerikaans. Nou lees ik iedere week PEP-pers, daar staan ook goede bandjes in. Misschien zijn „The Flying Telstars" nog niet goed genoeg voor PEP-pers, maar mogen ze vast op deze pagina? U zou er heel wat Tilburgse beatliefhebbers plezier mee bezorgen. Toe, doe me de lol!

Piet van Kempen, Tilburg

Vooruit, jij je zin.

VERS

PEP is en blijft altijd goed,
de redactie weet wel wat ze doet.
Alle verhalen en strips zijn knots,
ik ben op PEP erg trots.
Ik hoop dat u zo door blijft gaan
en dat er nog veel spannende verhalen in PEP komen te staan.

ROB VAN HILTEN, Rhoon (Z.H.)

AAP

Ik zou graag antwoord willen geven aan die verslaafde beat-aap uit Haarlem, die zegt dat de auto's uit PEP moeten. Als ik mocht kiezen zou ik liever de beatgroepen eruit laten, want ik vind stinkende en ronkende racewagens het mooiste wat er bestaat. Maar omdat PEP een leuk gevarieerd blad is, moet u zo maar door blijven gaan.

Racewagenliefhebber uit Haarlem.

EEND

Ik heb een oppepper voor u. Uit de Leeuwarder Courant: „Wordt ons gemeld dat in de stad een Lelijk Eendje reed met op de achterruit het opschrift: „wordt ingewaggeld"!'

Wilfred de Jong, Leeuwarden

REM BRANDT

Ik vraag namens de hele klas van school Bergerhof of u een uitvouwbare plaat van het Rembrandt-schilderij „De Nachtwacht" in PEP wilt zetten. Als u deze niet hebt is 'n andere plaat ook goed, maar 't liefst dit beroemde schilderij.

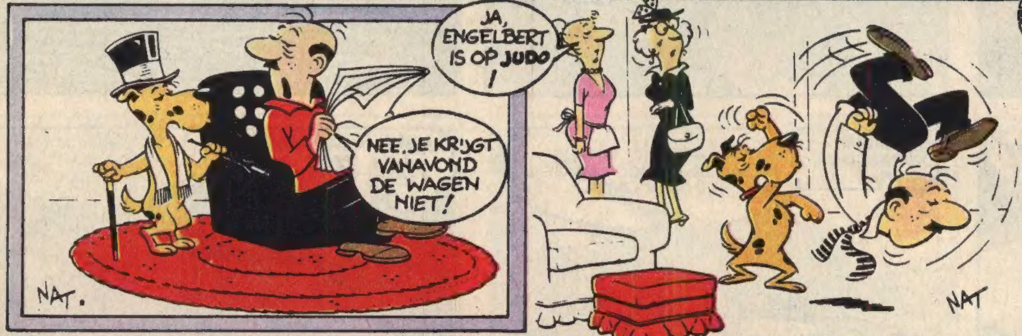
JAN VEREST, Heeze (N.B.)

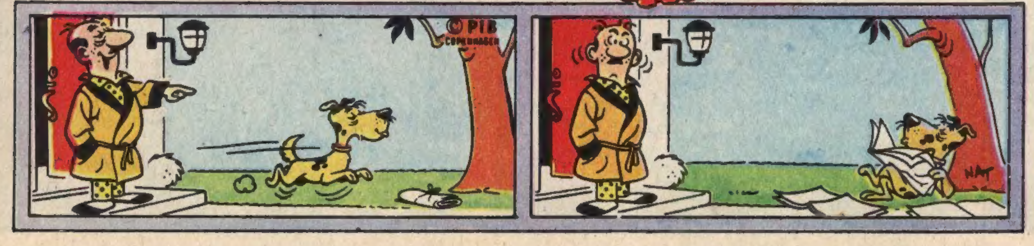
PEP

'n Toppunt

DEZE WEEK

PEP. Uitgave van De Geïllustreerde Pers N.V., Stadhouderskade 85, Amsterdam, Postbus 497. **Abonnementsprijs** voor Nederland 35 cent per week of ƒ 4,55 per 13 nummers; voor buitenland worden prijzen en condities op aanvraag gaarne verstrekt. **Losse nummers** 45 cent. **Telefoonnummer** voor vragen en mededelingen van abonnees: 020-72 97 88. **Girobetaling:** indien U het blad per post onder adresband ontvangt, op postgirorekening 330021 van Pep, Amsterdam, bij voorkeur door middel van de stortings/overschrijvingskaart die U wordt toegezonden. **Adresverandering** drie weken tevoren opgeven met vermelding van het oude en nieuwe adres en wijze van ontvangst (post of wederverkoper) aan Pep, afd. abonnementen, postbus 497, Amsterdam. **Verdeler voor België:** N. V. Tijdschriften Uitgevers Mij., Van Schoonbekestraat 34-38, Antwerpen, telefoon 38.23.80. Prijs per nummer 7,— F. Franco per post. Per kwartaal 91,— F, per half jaar 182,— F, per jaar 364,— F, te voldoen op P.R. 834.05 van N.V. TUM - Antwerpen.

een avontuur van
ROODBAARD

Terwijl Roodbaard met het grootste deel van zijn bemanning het depot van de Spaanse onderkoning in Vera-Cruz aanvalt, muiten de aan boord gebleven mannen onder leiding van Morales!

HET

SPOOKSCHIP

door HUBINON en CHARLIER

VOLGENDE WEEK: "ROODBAARD IN DE VAL"

TEKST: CHARLIER
TEKENINGEN: GIRAUD

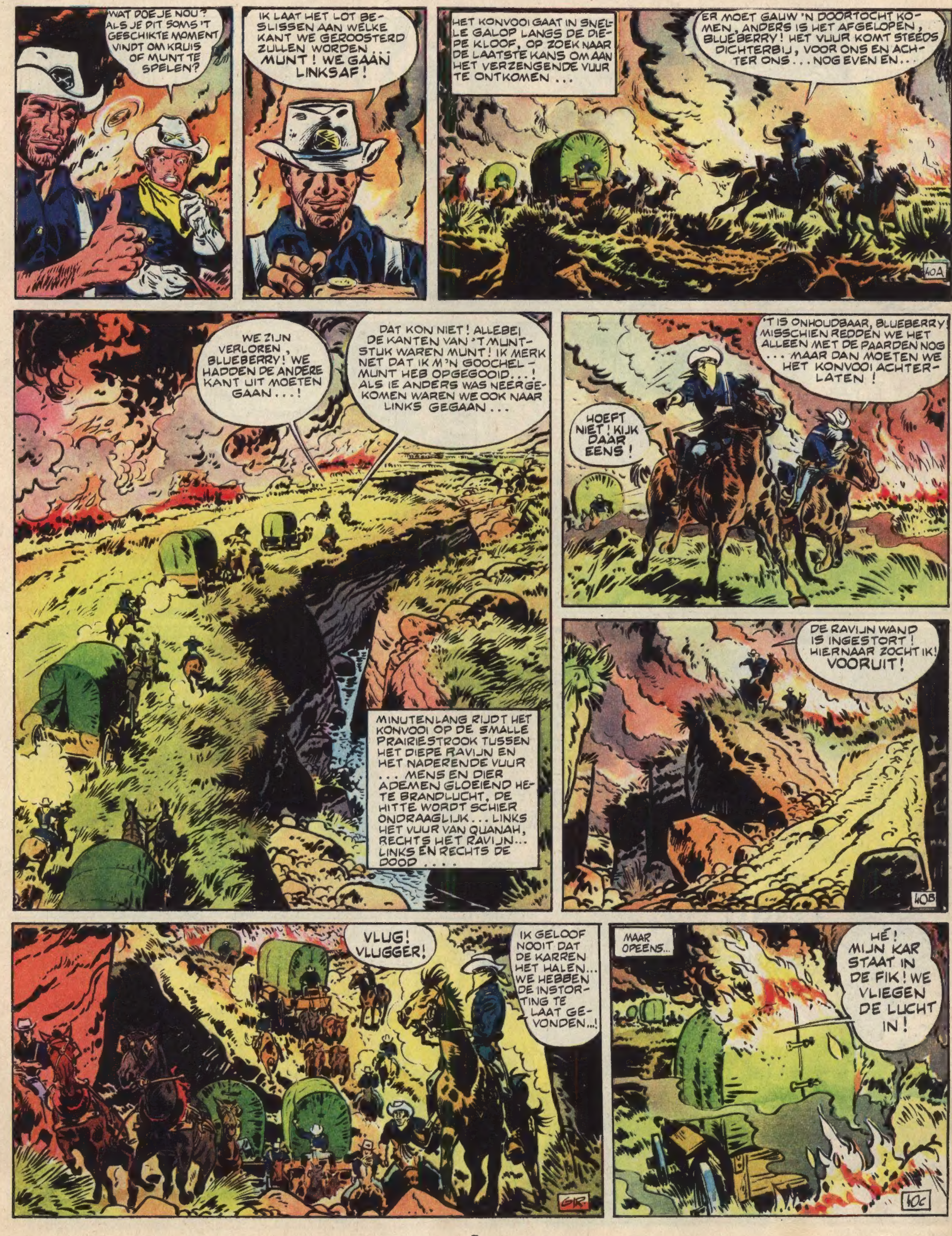
DE

„Soms doodt de gifslang sneller dan een hele kudde bizons." Eenzame Adelaar is de gifslang, de karavaan van Blueberry is zijn

EENZAME ADELAAR

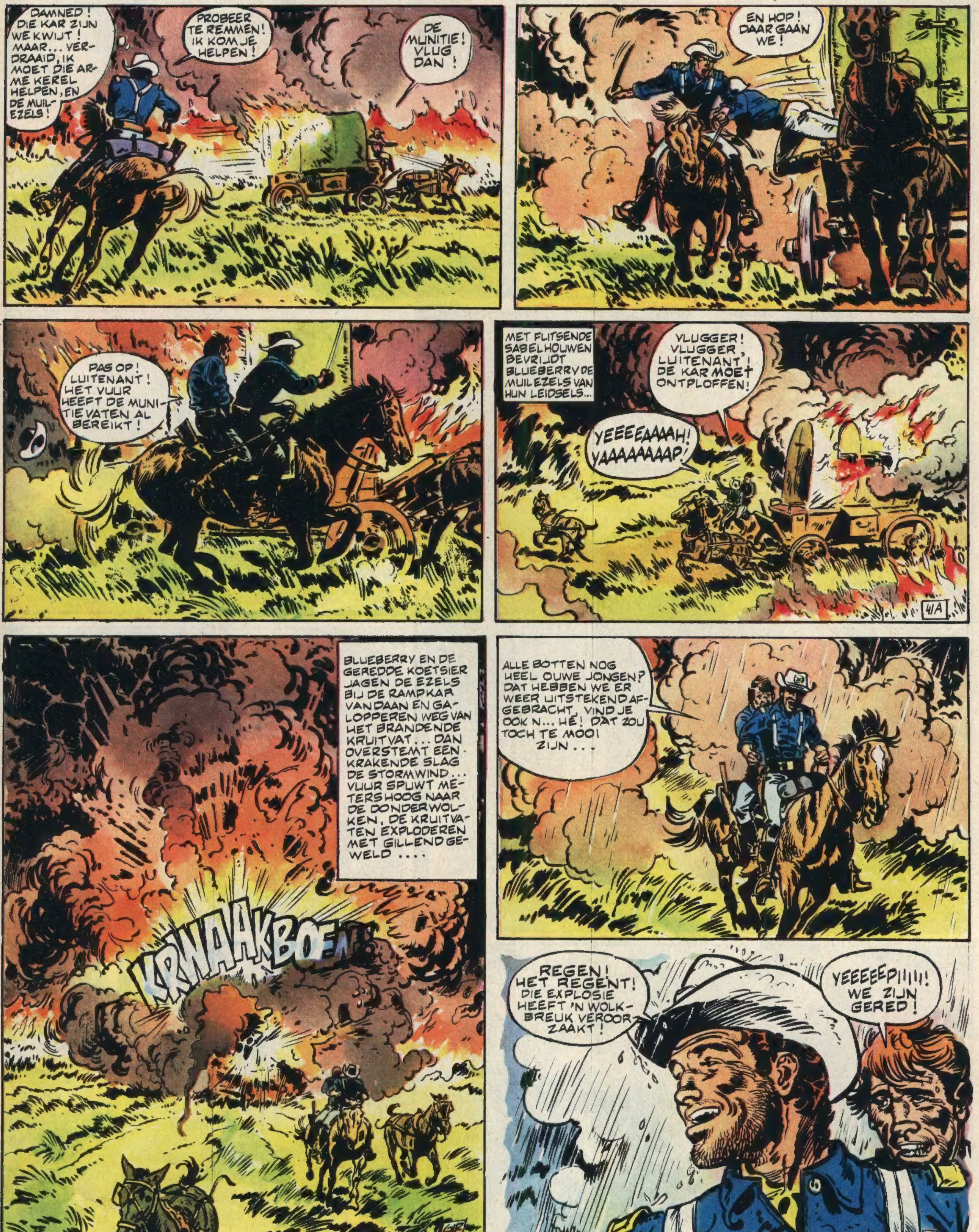
prooi

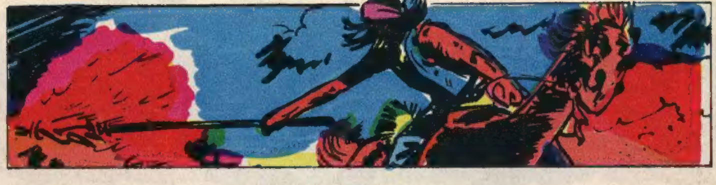

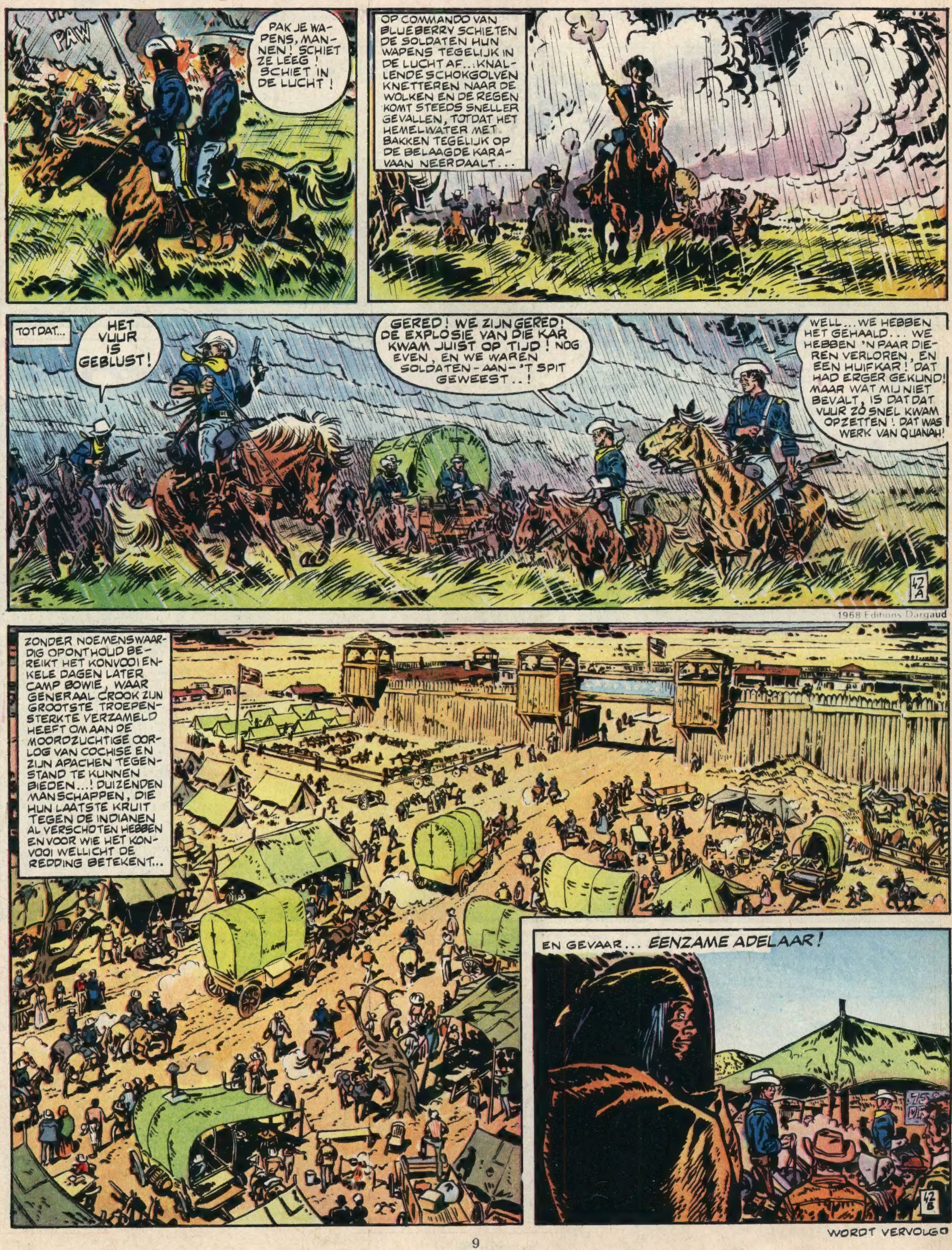
TEKST: CHARLIER
TEKENINGEN: GIRAUD

DE EENZAME

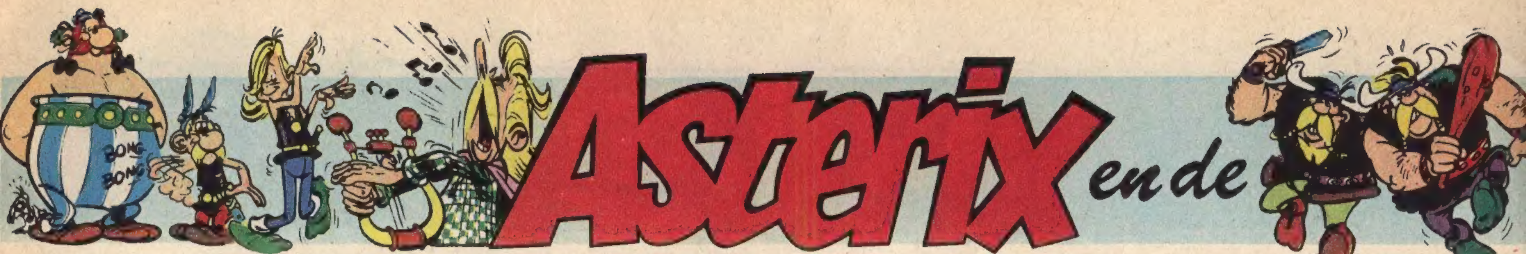

ADELAAR

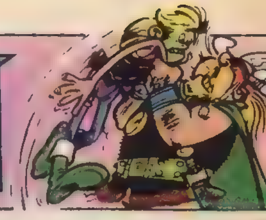
WORDT VERVOLGD

Obelix kwam juist op het kriticke ogenblik met de bard in het Noormannenkamp aan. Asterix heeft de situatie nu weer

NOORMANNEN

… in de hand. Alle Noorse krijgers zitten in een grote kring als de eerste „muzikale" geluiden weerklinken....

WORDT VERVOLGD

RIK RINGERS IN DE SCHADUW VAN

door TIBET en A.P. DUCHATEAU

Commissaris Baardemakers maakt zich dodelijk ongerust over zijn vriend Rik Ringers, die in handen van de gevreesde Kameleon is gevallen. Een telefoontje brengt echter heel wat opluchting....

WORDT VERVOLGD

Spaar die echte flexi pups
van LUCKY LUKE
GRATIS leuke flexi pup
van Lucky Luke, de Daltons,
Billy the Kid en Jolly Jumper
bij 3 pakjes
KOOP
MANS
vitella
instant pudding

GO-AHEAD

DEVENTER VOETBALVERENIGING

Go-ahead betekent in goed Nederlands zoveel als voortvarend, vooruitstrevend. Zoals bekend mag worden verondersteld zijn Deventenaren goede Nederlanders. Niettemin klinkt voornoemd Engels woordje hun heel anders in de oren dan 'n inwoner elders uit den lande. Go-Ahead (met hoofdletters, dat wel) is voor de Koekstadbewoner namelijk een van de tofste ploegen uit onze eredivisie. Een van de oudste ploegen tevens: in 1902 ontstond via het initiatief van vooruitstrevende schooljochies de DVV Be Quick, enkele jaren later omgedoopt in DVV Go-Ahead (omdat die jochies niet zo gauw in de gaten hadden dat er al een Be Quick bestond). DVV betekent... juist ja, Deventer Voetbal Vereniging. Uit het roemruchte verleden van die vereniging willen we nog vertellen dat ze viermaal het landskampioenschap behaalden (1917, '22, '30 en '33), plus 'n negental Oostelijke kampioenschappen. Uit het recenter verleden het volgende: bij de invoering van 't betaalde voetbal werd de DVV gewogen en goed bevonden voor de tweede klasse. Promotie naar de eerste klasse geschiedde in 1959, in 't seizoen '63-'64 blies Deventer zijn voetbalpartij weer mee in de eredivisie. Een redelijke tot uitstekende partij. Vorig seizoen ging het Go-Ahead voor de wind (5de plaats op de eindranglijst), ook dit seizoen draait de ploeg tot ieders tevredenheid. Fris voetbal spelen die vooruitstrevende knapen, aantrekkelijk spel van doorgaans hoge kwaliteit en doordacht van opvatting. Voetbal van 't betere soort, waarnaar 't publiek graag komt kijken. Voetbal ook waarmee de koningsploegen Ajax en Feijenoord zich eervol kunnen meten. Zelfs Celtic, de Schotse topploeg en Europa Cup-winnaar, kwam in Glasgow (1965) niet verder dan een minimale 1-0 overwinning. Al moeten we eerlijkheidshalve vermelden, dat 'n week voor die topprestatie Celtic in Deventer Go-Ahead met 6-0 volkomen afmaakte... Maar goed, de ploeg die week in, week uit op de toppen van zijn kunnen zou spelen, zou ongeslagen kampioen worden. En zover is Go-Ahead nog niet. Meedraaien in de bovenlaag van de eredivisie, dat is het Deventer streven. Dat een stad met 60.000 inwoners een uitstekende voetbalclub gaande houdt, is al mooi genoeg! Maar een kampioenstitel lijkt vooralsnog niet te zijn weggelegd voor deze typische provincieploeg. Groot-stedelingen als Sparta, Ajax, ADO en Feijenoord beschikken gewoonweg over meer geld om de aankopen te doen die nu eenmaal nodig zijn om een goede ploeg tot kampioensploeg te maken. Dat weet men in Deventer. En men houdt er rekening mee. Zowel het supporterslegioen als bestuur en trainers van de Deventer Voetbal Vereniging verwachten geen wonderen van hun spelers. Alhoewel... 't zou toch verdraaid aardig zijn als over — pak weg — 'n jaar of vijf, zes Deventer een kampioen mocht vieren... Natuurlijk, iedere club koestert dergelijke wensdromen, GVAV bijvoorbeeld, en FC Twente. Vooral Twente, de club van Kees Rijvers, is van plan hoog van de toren te gaan blazen. De eerstvolgende competitie al. Twente heeft 't materiaal voorhanden om op korte termijn door te stoten naar de Ajax-Feijenoord top. Maar ook Go-Ahead heeft dat spelersmateriaal. Veilig opgeborgen en gekoesterd in... een voetbalschool! Ja, een school vol jochies die er plezier in hebben achter de bal te hollen, die spelenderwijs de technische en tactische grondbeginselen van het voetbalspel onder de knietjes krijgen. Onder leiding van deskundige trainers, begeleid door een medisch team, onder toezicht van de Stichting Betaald Voetbal. Een kweekvijver van talent, waaruit Go-Ahead in de komende jaren krachten voor het eerste elftal hoopt te vissen. Voorzover dat jong voetbalgrut niet uit Deventer zelf afkomstig is, vindt het onderdak in een Jeugdhuis: een door de club aangekocht pand, waar „huismoeder" mevrouw van Putten voor toezicht en een echt thuis zorgt. Een voor Nederland unieke gang van zaken, die andere verenigingen nauwlettend en belangstellend gadeslaan. Een initiatief bovendien dat Telstar bijvoorbeeld tot navolging heeft geïnspireerd. En terecht! Zoals eerder opgemerkt, zijn provinciale ploegen nu eenmaal niet tot peperdure aankopen in staat, vooral niet omdat een kostbare speler maar al te vaak geen waar voor zijn geld blijkt te bieden. In Deventer wensen ze geen financiële risico's te lopen, ze hebben daar een eigen manier gevonden om van hun voetbalploeg een topploeg te maken. Een manier die bijzonder sympathiek aandoet en die van visie getuigd. Schooljongens hebben Go-Ahead opgericht, schooljongens zullen de club groot houden en — zo mogelijk — groter maken. Deventer heeft de jeugd, Deventer heeft de toekomst. De IJselstad heeft een op alle fronten gezonde en perfect opgebouwde vereniging, die mettertijd best eens prestaties kan gaan leveren waar ze in Amsterdam en Rotterdam van opkijken!

Peter Ressel, rechtsbuiten, 22 jaar, kantoorbediende.

Gerard Wüstefeld, teruggetr. l.buiten, 27, kantoorbediende.

Koos Knoef, rechtsbinnen 21, kantoorbediende.

Wietse Veenstra, linkshalf, 22, kantoorbediende.

Oekie Hoekema, midvoor, 19, scholier.

Gerard Somer, linksback, 24, boekhouder.

Henk Warnas, Ausputzer, 24, kantoorbediende.

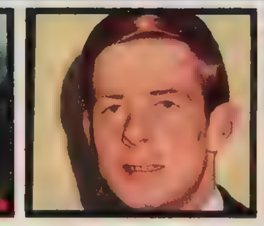
Jan Veenstra, linksbuiten, 25, kantoorbediende.

Isie Greving, rechtsback, 32, fotomontage.

Dick Schneider, rechtshalf, 20, scholier.

Nico van Zoghel, doelman, wordt 22 mei 25, eig. sportzaak.

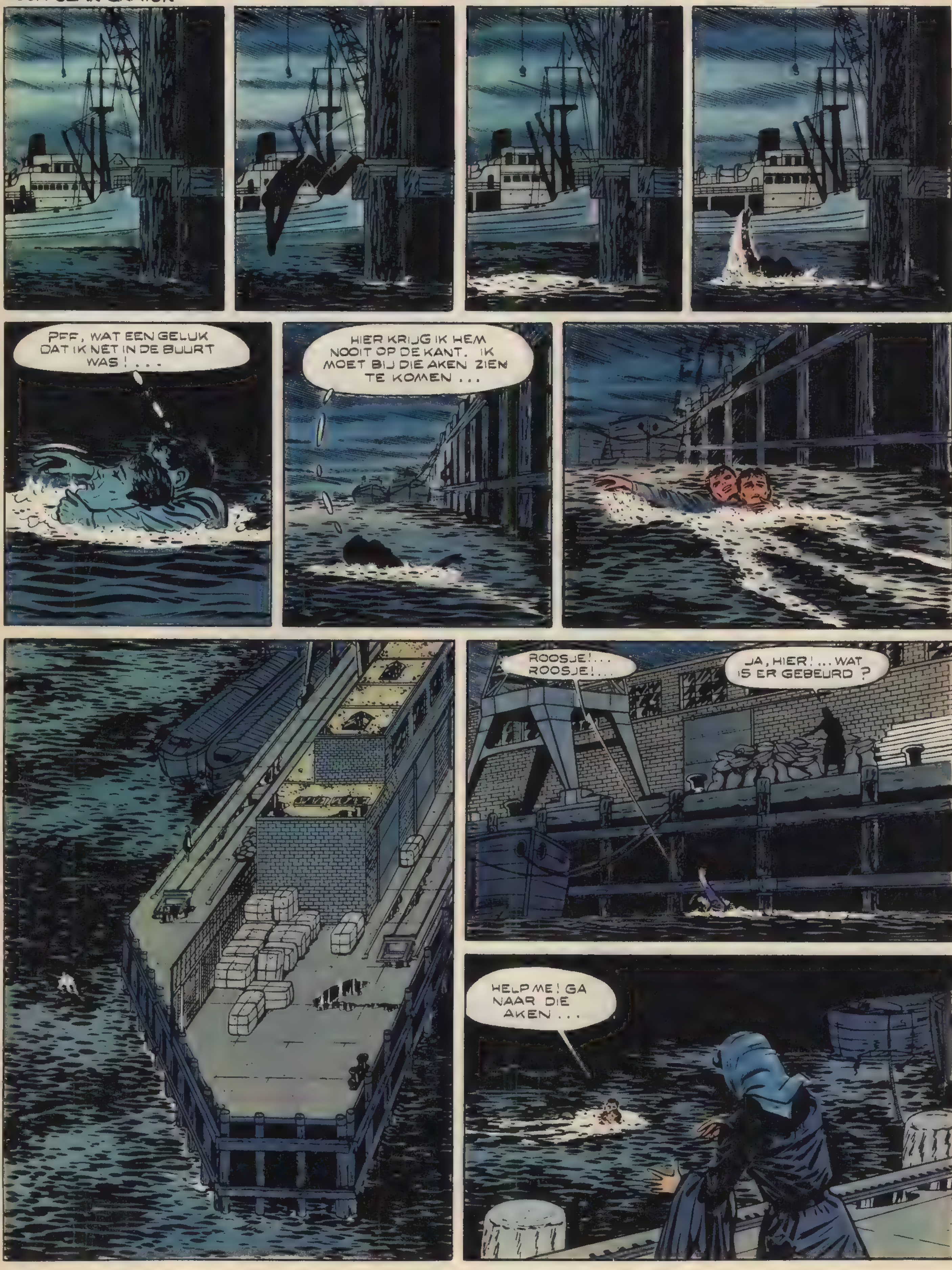

Gerrit Niehaus, linksbinnen, 27, aannemer.

DE TERUGKEER VAN STEVE

DOOR JEAN GRATON

WARSON

EEN AVONTUUR VAN MICHEL VAILLANT

een avontuur van
TOENGA

Xam en Noen naderen het kamp der Swurgs en zien tot hun ontzetting dat Ohama en Toenga door de Swurgs geofferd zullen worden aan hun oorlogsgoden . . . Maar dan werpt Aram zich in de strijd . . .

WORDT VERVOLGD

DE SCHREEUW VAN DE DONDERVOGEL

Toen het opperhoofd van de Mohawks door het Engelse legerkamp liep, werd hij door de soldaten aangegaapt. De meesten hadden nog nooit een Indiaan gezien. Ze hadden gehoord dat het naakte duivels waren, die met mes en tomahawk gewapend door de wildernis slopen. Inplaats daarvan bleek deze Indiaan een vriendelijke, oudere man. Hij droeg een soort hemd van herteleer. Aan zijn gordel hing mes noch scalp. De recruten voelden zich teleurgesteld. Ze vroegen vrijpostig hoe hij heette en de luitenant die de bezoeker begeleidde, antwoordde „Hendrick". Daar moesten ze om lachen. Welke Indiaan heette er nou Hendrick? En toen ze eenmaal aan het lachen waren, deden ze ook geen moeite meer hun teleurstelling te verbergen. Ze begonnen te joelen. De Indiaan bleef recht voor zich uit kijken, scheen niets te horen en liep geen stap harder. De geschrokken luitenant probeerde nog de situatie te redden, commandeerde „kop dicht" en „ingerukt", maar de recruten waren nog niet zo gedisciplineerd. Ze liepen te hoop zodat de bezoeker bijna niet verder kon en begonnen hem beledigend aan te grijnzen. De Indiaan stond tenslotte stil en keek van de een naar de ander. Geduwd door iemand achter hem, botste een grote recruut tegen hem op. De luitenant schoot toe, maar te laat. De Indiaan was vlugger. Zijn rechtervuist trof de maag van de „groene", die dubbelvouwde, en zijn linker sloeg het hoofd terug dat naar hem toe kwam zwaaien.. Daarmee was het afgelopen. De grijze Indiaan stapte over de gevelde soldaat heen en begon weer te lopen, en ineens bleken de recruten wèl ruimte voor hem te kunnen maken. Toen hij eenmaal door de groep heen was, volgde niemand hem meer, zelfs niet de luitenant.

In zijn eentje stak hij het kamp over, in de richting van de generaalstent. Toen generaal William Johnson het opperhoofd onaangediend zijn tent zag binnenkomen, sprong hij blijverrast overeind om hem te omhelzen als een vriend die hij in lang niet had gezien. Tussen beide mannen bestond een diepe vriendschap, die dateerde uit een tijd dat ze nog jong waren. Eens hadden ze elkaar bevochten, maar daarna de strijdbijl begraven en als buren in vrede geleefd. William Johnson had zich als enige blanke een huis mogen bouwen in Mohawk-vallei, en later was Hendricks halfzuster zijn vrouw geworden. Maar toen de oorlog tussen Engeland en Frankrijk uitbrak omdat die naties het niet eens konden worden over de verdeling van hun domeinen in de Nieuwe Wereld, werd hij door zijn regering opgeroepen, juist omdat hij zulke goede betrekkingen met de Indianen onderhield. Nu was het zijn taak de Mohawks over te halen, de Engelsen te steunen.

„Je weet, Hendrick," zei de generaal later op de dag, toen ze van een zware maaltijd zaten te bekomen, „dat ik de Mohawks buiten de oorlog wou houden. Maar de autoriteiten hebben anders beslist. De Mohawks moeten meestrijden. Het is onbillijk, maar ik kan er niets aan veranderen. Je moet weten, die Fransen hebben de Ottawas overgehaald aan hùn kant mee te vechten...."

„Ik begrijp het," zei Hendrick bitter. „De Fransen hebben de Ottawas bepraat, zodat ze niet zèlf op het oorlogspad hoeven te gaan. En nu proberen de Engelsen dat bij ons. Zo vechten wij Indianen onder elkaar de oorlog voor de blanken uit, een oorlog die nog wel begonnen is om ònze grond...."

De grijze Indiaan stond. „Maar als de Ottawas zich nu eens zouden terugtrekken....?"

3

DE WEG NAAR DE ONDERGANG

door Quint
illustratie Hans Kresse

„De blanken wensen ons land te bezitten; voor ons is er geen plaats meer op deze aarde."

William Johnson begon te lachen. Hij haalde een cognacfles en twee glazen tevoorschijn en schonk in. „Laten we drinken op dat idee," zei hij. „Als de Ottawas de Fransen niet steunen, hebben wij de Mohawks niet nodig. Mijn regering zal dat zeker met me eens zijn." Hij reikte Hendrick zijn glas. „Begrijp je nu waarom ik naar je heb gevraagd? Alleen jij kunt de Ottawas overhalen neutraal te blijven. Maar vergeet niet, het zijn je oude vijanden. Durf je hun gebied binnen te gaan?"

„Ik zie geen andere oplossing," antwoordde het Mohawk-opperhoofd.

„Dan klinken we op een voorspoedige tocht!" zei William Johnson, en hij hief het glas. De twee vrienden dronken elkaar toe, blij dat ze tot 'n overeenkomst waren gekomen.

Achter hem raasde de rivier die hij na een lange tocht door de wildernis met veel moeite was overgestoken. Voor hem steeg het grasland steil omhoog. De twee ruiters moesten Ottawas zijn.

„Ottawas zijn jullie," zei Hendrick opgewekt. „Eindelijk! Is Piankish nog altijd jullie opperhoofd? De laatste keer dat ik hem ontmoette, was in de Ohio-vallei. Wat hebben we toen de Mohawks ervan langs gegeven!" Terwijl hij als een oude man stond te snoeven, registreerden zijn ogen belangrijke details. De een droeg een tomahawk aan zijn gordel, de ander alleen een dolk. Bogen en pijlkokers hadden zij aan hun zadels gehangen. „Ja," zei hij en lachte, „dat is alweer lang geleden."

De grootste Ottawa steeg af.

„Van welke stam ben je?"

„Ik ben een Mohikaan," antwoordde hij.

De Ottawas werden meteen vriendelijker: de Mohikanen waren nooit hun vijanden geweest. Ze meenden te begrijpen wat de vreemdeling kwam doen. Het nieuws van hun komende veldtocht tegen de Engelsen had hem natuurlijk gelokt. De kleinste beschouwde hem al niet langer als een vijand; hij daalde verder af naar de rivier, schepte water in zijn handen en begon gretig te drinken. Maar de ander was meer argwanend dan dorstig.

En terecht. Terwijl de goedgelovige Ottawa dronk, hoorde hij een gesmoorde schreeuw achter zich. Hij keerde zich om en zag zijn krijgsmakker in het gras buitelen. Zwaaiend met zijn knots kwam de Mohikaan nu op hem af. Snel trok de Ottawa zijn dolk. De grijze Indiaan kwam wijselijk niet dichterbij. Tweemaal zwaaide hij de knots boven zijn hoofd voor hij het wapen losliet; het suisde weg en trof met een doffe klap doel.. Hendrick haalde diep adem. Toen bond hij de twee bewusteloze mannen de handen op de rug, met hun eigen gordels. De grootste begon alweer bij te komen toen hij hem dwars over zijn paard legde, naast zijn verslagen krijgsbroeder. Daarna besteeg Hendrick het tweede paard en reed met zijn vernederde tegenstanders het Ottawa-gebied binnen.

Voor de wigwams van iepebast waren squaws aan het meelstampen en krijsten baby's in hun hangwiegen; maar mannen zag hij nergens. Hendrick vreesde al dat ze bij het Franse fort kampeerden, toen hij rook achter de pijnbomen zag opstijgen. Daar werd een vergadering gehouden, daar zou hij alle Ottawa-krijgers bij elkaar aantreffen.

Beide gevangenen waren bij kennis gekomen; de haat in hun ogen zou een minder zelfverzekerde man al lang schichtig gemaakt hebben. Voor deze jonge krijgers was dit lot zo smadelijk dat zij aan de dood bij de rivier de voorkeur zouden hebben gegeven.

De Ottawas waren bezig aan de openingsceremonie; hij hoorde de ratels en de monotone stem van een medicijnman. Met de kalmte van iemand die verwacht wordt, drong hij zijn buitgemaakte paard tot binnen het schijnsel van het vuur, één arm opgeheven tot groet, terwijl de Ottowas stomverbaasd overeind kwamen. Alleen hun opperhoofd Piankish, gehuld in een mantel van antilopevel, bleef zitten, met een onbewogen gezicht.

„Piankish herkent een oude vijand?" vroeg Hendrick. Het opperhoofd bleef hem aankijken zonder zich te verroeren.

„Ik, het opperhoofd van de Mohawks," vervolgde Hendrick, terwijl hij zonder haast van zijn paard steeg, „breng de Ottawas twee zonen terug en wens woorden van groot belang te spreken. Van groot belang zowel voor Ottawas als Mohawks."

Hendrick liep naar de rand van de open plek, waar buiten het schijnsel van het vuur, het paard met de geboeide ruiters stond. Hij leidde het dier tot vlak bij het vuur en schoof toen de twee krijgers uit het zadel, zodat ze zwaar op de grond voor Piankish neerploften. „Dit is mijn bewijs dat ik niet als vijand gekomen ben," zei hij. „Twee Ottawas, aan handen en voeten gebonden, maar nog in het bezit van hun scalp.."

En Hendrick vervolgde met luide stem: „Herinnert Piankish zich de grimmige veldslagen die wij gestreden hebben? Sinds mensenheugenis voeren wij Ottawas en Mohawks oorlog met elkaar. Zózeer gingen wij, blinde dwazen, daarin op, dat wij te laat bemerkten hoe ingesloten wij raakten door de groeiende kolonies van de blanken. De tijd kwam dat wij deze indringers tot vriend moesten houden, wilden wij niet van onze eigen grond verjaagd worden. Toch is het nooit in één van ons opgekomen, onze krachten te bundelen en samen de blanken te verjagen...."

Door de rijen ging een diepe zucht van verbazing. Nog nooit had een Indiaan zó over de oude vijandschap tussen Ottawas en Mohawks gesproken. „Nòg is het niet te laat, Ottawas! Nòg kunnen wij samen de strijdbijl opgraven voor een zinvoller oorlog. Voor het behoud van ons land, voor de grond waarin het gebeente van onze vaderen rust...."

Nog lang sprak Hendrick, groot redenaar als hij was, met een stem die soms als een trom dreunde, die soms als een windzuchtje fluisterde, en niemand waagde het hem in de rede te vallen. Tenslotte besloot hij zijn toespraak met een vermoeid: „Ik heb gezegd." Minutenlang bleef het stil om het vuur; toen stond Piankish op. Ook hij sprak lang. Hij herinnerde zijn krijgers aan de oude vetes tussen Ottawas en Mohawks, noemden de namen van gesneuvelden. Hij sloeg zijn mantel open en toonde zijn oorlogswonden. Hij sprak van de hulp die de Fransen de Ottawas gegeven hadden in het verleden. En toen Piankish zweeg, wist Hendrick dat zijn ideeën voor de Ottawas te nieuw en vreemd waren. Dat de eeuwige zinloze strijd tussen de stammen onderling in het gezicht van een gemeenschappelijke vijand nog lang niet beëindigd was. Hij wist ook dat, nu zijn poging de Ottawas te bepraten mislukt was, alleen nog de weg naar de ondergang voor hen zowel als voor de Mohawks openlag. Voor hij vertrok, zei Piankish: „Met de hulp van de Fransen zullen wij niet alleen de Engelsen verslaan, nee, wat voor ons belangrijker is, wij zullen de Mohawks tot de laatste man uitroeien."

„En daarna?" zei Hendrick, „daarna zal er geen rust voor de Ottawas zijn om van hun wonden te herstellen. Zij zullen zich teweer moeten stellen tegen hun voormalige bondgenoot. Want wie er ook wint, wij Indianen zullen er niet beter van worden. De blanken wensen ons land te bezitten, en voor ons is er dan geen plaats meer op deze aarde!"

Hij begaf zich op de terugweg.

Toen hij de rivier overstak, verschenen de twee jonge krijgers op de oever. Hij wist dat ze hem gevolgd waren, al had hij ze niet gezien.

Hij vluchtte voor hen uit tot hij het bos bereikte; toen hij eenmaal tussen de beschuttende bomen stond, wachtte hij. „Een Mohawk vlucht niet voor zijn vijanden!" riep hij hen toe. „Overleg onder elkaar wie mijn scalp mag komen halen. Ik zal hem openlijk tegemoet treden."

De Ottawas hielden stil. Na enig beraadslagen antwoordde de grootste: „Ik kom eraan, Grijshaar."

Hendrick trad achter de boomstam vandaan. Losjes bungelde zijn krijgsknots in zijn rechterhand. De Ottawa liet zijn boog achter; hij naderde behoedzaam, hief zijn tomahawk, gilde zijn strijdkreet en stortte zich op de wachtende Mohawk. Hendrick zag het wapen aankomen: één harde slag met de knots en daar vloog 't de struiken in. Nu greep de Ottawa naar zijn dolk, maar hij had zijn handen beter kunnen gebruiken om de zwaaiende knots af te weren: het wapen suisde omlaag met verschrikkelijk geweld....

De andere Ottawa hield zich niet aan de afspraak en greep naar zijn boog zodra hij zijn strijdmakker zag vallen. Maar de Mohawk was sneller. De eerste pijl miste en nog voor de Ottawa 'n tweede op zijn boog kon leggen, zwaaide de Mohawk zijn knots met dodelijk geweld....

Het opperhoofd van de Mohawks reisde terug naar zijn volk, dwars door de wildernis. Niet in de eerste plaats zijn moed zou zijn naam onsterfelijk maken, maar zijn helder inzicht in het tragische lot van de Indianen, die door hun gebrek aan onderlinge vrede en samenwerking de slachtoffers van de blanken werden.

De poorten van de Onderwereld worden bewaakt door Hellehond Cerberus. Hercules „ontfermt" zich over 't dier, waarna de Argonautjes de onderwereld kunnen betreden.

tekst: L. HARTOG VAN BANDA
tekeningen: DICK MATENA

de

WORDT VERVOLGD

DE JACHT OP HET

DOOR E.P.JACOBS

Blake en Mortimer zijn ten huize van Sir Henry Williamson uitgenodigd, waar de

HALSSNOER

EEN AVONTUUR VAN **BLAKE EN MORTIMER**

...stheer het lang verloren geachte halssnoer van Marie Antoinette zal tonen. 'n Handlanger van Olrik pleegt sabotage en opeens . . .

VOLGENDE WEEK: HET KOLKENDE WATER

[illegible] AGENTEN

Veertien motoragenten van de Rijkspolitie razen sinds kort in schreeuwend oranje over de snelwegen. Je kunt ze nu van kilometers afstand in je achteruitkijkspiegel zien opduiken en dat zal ook wel de bedoeling zijn...

HOLLANDSE SPRINTER

Na het Engelse sprintgeweld op Zandvoort kregen ook Hollandse motorrijders de smaak van het „400-meter-jakkeren" beet. Sleutelaar Adriaan Möntemann uit Badhoevedorp is de eerste die met zijn omgebouwde Triump T6 de Engelsen partij geeft. Hij sloopte net zoveel van zijn machine af, tot het ding 61 kg minder woog, gooide er een Avon slickband om achter en aan de voorkant een bromfietswieltje, en pepte de motor danig op. Hij start zijn vehikel met..... een injectiespuitje!

[illegible]

Niet goed gespeld, maar zeker wèl goed gemeend is de welcomstgroet van deze Engelse winkelier aan zijn overburen.

MASKERS
STILL GOING STRONG

Ze bestaan nu al heel wat jaartjes, de Maskers. Een van Neêrlands oudste beatgroepen. Indertijd per advertentietje bijeengezocht door Bob Bouber, die, als ZZ en de Maskers, in Voor de vuist weg hun eerste big hit lanceerde: Dracula. Er volgden nog veel meer top-40-successen en zelfs de nu uitgerangeerde twistheld Chubby Checker wilde per se met ZZ en de Maskers de zwarte groeven in. Op het — nu ook uitgerangeerde — Grand Gala du Disque Populair 1966 ontving een ontroerde Bob Bouber 'n Edison! Later verdween Bob als ZZ en de Maskers kwamen onder hoede van producer Lion Swaab. Menig lekker plaatje volgde, maar hits....

Olympisch kampioen Anton Geesink (34) is coach van de Nederlandse judoploeg en eigenaar van een bloeiende dojo in Utrecht. Zo nu en dan wipt hij bovendien even over naar Groot-Brittannië om Schotten en Engelsen een lesje te geven. Zijn belangrijkste pupillen blijven echter de Nederlanders, die hij klaarstoomt voor de Europese Kampioenschappen (18-19 mei-Lausanne).

GESPREK MET:
LUCIENNE VAN VALEN

Na de IVO-school, waarvan ze met haar 15de het diploma had, ging Lucienne bij haar artistieke vader in de leer. Gevolg: ze maakt nu kralen, snoeren en manchetknopen en... boetseert allerminst onverdienstelijk. ,,Kijk, dit is P. J. Proby," wijst ze naar haar laatste creatie. Andere ,,helden" vindt Lucienne de Beatles, Bob Dylan, Elvis Presley, Leen Jongewaard (dat opaatje is 'n schatje) en Clint Eastwood, de dames-sigaartjesrokende cowboy. Lucienne voelt zich nauw bij het popgebeuren betrokken, getuige ook het vaal verschoten sweatertje dat ze ooit gekregen heeft van Phil May, zanger van The Pretty Things tijdens een optreden in Blokker (,,weet je wel, toen met die enorme rel!") en dat ze als een dierbaar

relikwie koestert. En politiek bijvoorbeeld? ,,Politiek? 't Zal allemaal wel... gooi maar in m'n pet!"

PORSCHE 911R

In het supersnelle wereldje van duur sportwagenmateriaal woedt een hevig gevecht om de gunst van het kapitaalkrachtige publiek. Grootste concurrenten: Alfa-Romeo, Porsche, Ferrari. Onlangs lanceerde het Porsche-concern een machtig nieuw wapen in deze strijd: de 911R, schitterend van lijn, goed voor 250 km/u.

PARAPLU

'n Franse vondst, made in Kopenhagen: de transparante plu. Gek en gemakkelijk, want je ziet wie je er mee omver loopt.

NOG STEEDS:

Tiemen Groen mocht zich vorig jaar weliswaar kronen met de wereldtitel bij de prof-achtervolgers, maar voor het overige stelde het debuut bij de beroeps hem slechts teleur. Tiemen, vaak geplaagd door verkoudheid, liet zich eind februari in Sneek aan z'n neus opereren. „Misschien dat ik nu beter ga rijden," zei de potige Fries kort na de ingreep. Half maart hervatte de stugge doorzetter zijn training. „Ik denk dat ik in mei weer in vorm ben," zei hij.

? uit FOLLEGA

VLIEGENDE OPOE

Mrs. Zaddie Bunker, inmiddels 80 jaar oud, haalde op haar 65ste verjaardag haar vliegbrevet. Toen ze 71 was, doorbrak ze twee keer de geluidssnelheid met een Super Sabre (zie foto). Hoeveel Nederlandse grootmoeders van 80 er vliegen is bekend: geen!

POPTOPSONGS

Het Engelse toonaangevende „Rave", kwam onlangs met de gegevens over DE onverbiddelijke hitsongs van het afgelopen jaar. 1. The Last Waltz (Engelbert Humperdinck); 2. Release Me (idem); 3. Puppet on a string (Sandie Shaw); 4. Whiter Shade of Pale (Pr. Harum); 5. San Francisco (Scott McKenzie). De Beatles komen pas als nr. 13 met All you need is love.

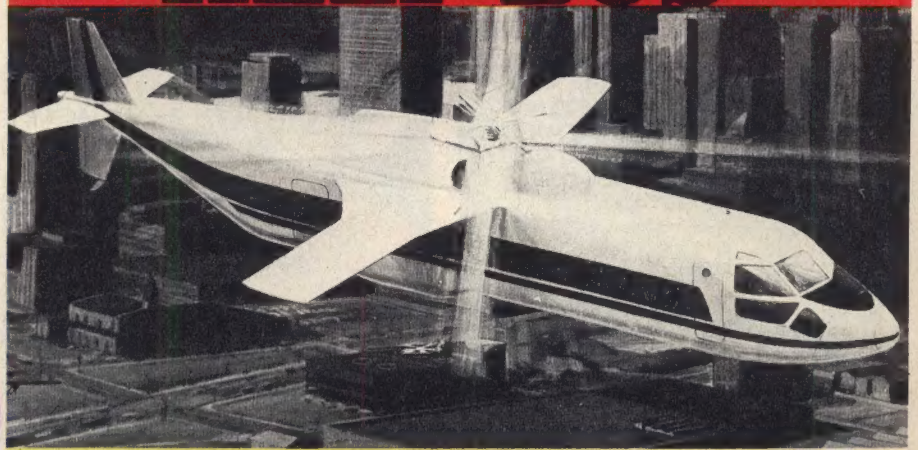
SLEETJE VAREN!

Na z'n wat afzakkende populariteit troost Armand zich met zijn enige, grote hobby: Amerikaanse supersleeën, zoals deze indrukwekkende Chevrolet Bel Air 1958 (dagwaarde ± ƒ 450). Armand heeft er al heel wat verslee-ten, dit is z'n vierde blitzwagen in twee jaar!

HELI-BUS

Dit is Lockheeds visie van een helikopter met intrekbare rotor, die in de toekomst als helibus dienst gaat doen tussen de grote Amerikaanse steden.

LUCKY LUKE
TEKENINGEN: MORRIS
TEKST: GOSCINNY
DE
DE POSTKOETS
DE OPGAANDE ZON VERLICHT DE WEG NAAR DENVER (COLORADO)..
♫...I'M A POOR ♫ LONESOME COW-BOY, AND A LONG WAY ♫ FROM HOME...
DENVER 10 MILES
HIER MOETEN WE ZIJN, JOLLY JUMPER!
WELLS FARGO & CO
CENTRAAL AGENTSCHAP VAN DENVER, COLORADO
RARE NAAM VOOR EEN SALOON!...
KOETSEN BOUWER
BARBIER
IK HEB EEN UITNODIGING GEKREGEN DIE GETEKEND IS DOOR MR. OAKLEAF, UW DIRECTEUR. IK BEN LUCKY LUKE!
AH, JUIST! DE DIRECTEUR VERWACHT U!
AH! MR. LUKE! BLIJ U TE ZIEN, FIJN DAT U ER BENT!
WAAROM HEEFT U ME LATEN KOMEN?
U WEET DAT WELLS FARGO DE BELANGRIJKSTE TRANSPORTMAATSCHAPPIJ VAN HET LAND IS...ONZE POSTKOETSEN VERVOEREN REIZIGERS, POST EN GOUD OP DE VEILIGSTE MANIER!...
Henry Wells
W. F. Fargo
DE LAATSTE TIJD VINDEN ER ECHTER STEEDS MEER OVERVALLEN PLAATS OP ONZE POSTKOETSEN! DAT KOST ONS NIET ALLEEN VEEL GELD, WANT WIJ VERGOEDEN ONZE CLIËNTEN ALTIJD DE SCHADE,...
MAAR HET KOST ONS OOK KLANTEN! DE MENSEN VERLIEZEN HUN VERTROUWEN IN ONS! ZE WILLEN NIET MEER MET ONZE POSTKOETSEN REIZEN; ONS PRESTIGE WORDT AANGETAST...
...DAAROM HEBBEN WE BESLOTEN EEN GROTE ACTIE TE VOEREN.
MORGEN VERTREKT ER EEN POSTKOETS MET EEN LADING GOUD VAN
ONGEKENDE WAARDE
UIT DENVER MET BESTEMMING SAN FRANCISCO
De koetsier zal zijn: HANK BULLY
Wells Fargo heeft zich verzekerd van de medewerking van DE BEKENDE LUCKY LUKE als speciale begeleider
WELLS FARGO KOMT ER ALTIJD DOOR!

POSTKOETS

In dit nummer begint weer een nieuw avontuur van onze held Lucky Luke! Het verhaal voert ons langs onberijdbare bergpaden, kokende woestijnen en.... wrede Indianen....!

WORDT VERVOLGD

KOOS
DIT WORDT EEN SAAIE MIDDAG MET EEN HOOP HUISWERK
ER GEBEURT NOOIT EENS IETS BIJZONDER....
NEE MAAR!
ZZZZZh
NIET TE GELOVEN...VLUG M'N KODAK-INSTAMATIC ....
EEN VLIEGENDE SCHOTEL...
KNIP
HIJ GAAT LANDEN!
KNIP KNIP
KNIP
KNIP
BEWONERS VAN EEN ANDERE PLANEET...
KNIP
KNIP
ZZZZ
EN NU VLUG NAAR DE COMMISSARIS, DIE ZAL ER VAN OPKIJKEN!
IK WOU GRAAG EVEN DE COMMISSARIS SPREKEN AGENT, IK HEB ZOJUIST EEN VLIEGENDE SCHOTEL GEZIEN.
ZO, ZO...
EEN VLIEGENDE SCHOTEL HA HA HA
.. EN HIJ HEEFT NOG FOTO'S GENOMEN HA HA HA
WAT EEN GRAPPENMAKER HAHAHA
WACHT MAAR TOT M'N FOTO'S KLAAR ZIJN!
DAG MENEER SLUITER, WILT U VOOR MIJ DEZE FILM ONTWIKKELEN?
NATUURLIJK, KOOS
FOTO
INSTAMAT
DE VOLGENDE MORGEN OP 'T RAADHUIS
COMMISSARIS, WAAROM VERTELT U MIJ DIT PAS VANDAAG!
MAAR BURGEMEESTER...
EEN BELANGRIJKE AANWINST VOOR DE WETENSCHAP
UNIEKE OPNAMEN!
DEZE FOTO'S MOETEN IN DE KRANT
DEZE FOTO'S MOETEN GEHEIM BLIJVEN!
BURGEMEESTER, ENE MENEER ADAMSKI AAN DE LIJN
PERS
f 26.-
CAMERA'S Kodak FILM
Kodak
INSTAMATIC FOTO CAMERA'S